

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָשַׁת וַיִּקְהַל – פְּקוּדֵי כ"ג אָדָה ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקְּהָל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוּי

היום לומדים שבצלאל ואהליאב הכינו את האפוד ואת חֶשֶׁן הַמִּשְׁפָּט, בדיוק כפי שה' צוה את משה.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ג לַחֹדֶשׁ, פְּרָקִים ק"ח-ק"ב

בפרק ק"ט אומר דוד המלך "כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲנֹכִי וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי".

למה מתכוון דוד המלך? למה כוונתו באומרו שיש לו חלל בלב?

הגמרא מסבירה שדוד המלך אמר שיש לו חצי ריק בלב- החלק בו נמצא בדרך כלל היצר הרע.

לדוד המלך לא היה יצר הרע, הוא "הרג" אותו על ידי תעניות.

בתנ"א, האדמו"ר הזקן מלמדנו, שזה הכוונה צדיק, אדם שאין לו יצר הרע. למרביתנו, יש יצר טוב וגם יצר רע, ועלינו להלחם כל הזמן כדי שהיצר הטוב ינצח. (ה' ברא את דוד המלך עם יצר הרע שאפשר להרגו, אבל זה לא קים אצל כלם).

כל אדם בעולם נותן לה' נחת מיחדת ושונה מהשני ומביא סוג אחר של אור לתוך העולם.

תְּנִיָּא / לְקוּיטֵי אֲמָרִים פְּרָק ל"ז (כ"ג אָדָה שְׁנָה פְּשׁוּטָה)

כלנו מחכים בקצור רוח שמשיח יבא.

למדנו בפרק הקודם שמשיח יגיע, אלקות תתגלה בעולם כמו בזמן מתן תורה. בפרק הזה מראה

האדמו"ר הזקן שהמצוות שאנו מקיימים בזמן הגלות, הן הגורמות לכך להתרחש.

אם תסתכלו סביבכם בחדר, תוכלו לראות כל מיני דברים. כסאות, או ספות, שלחנות, משחקים, מאכלים, דפים... כל הדברים האלה מקבלים את החיות שלהם מקלפת נגה, מעין קלפה שמסתירה על הקדשה. זה מה שמאפשר את הגלות. מצב בו הקדושה מסתרת.

כְּשֶׁאֲנִי מְקִימִים מִצְוָה, אֹרֵךְ ה' נִכְנָס לְעוֹלָם - לְתוֹךְ הַדְּבָרִים בְּהֵם הַשְׁתַּמְשְׁנוּ כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוָה. כַּעֲתָּה בְּמִקוֹם לְקַבֵּל חַיּוֹת מִהַקְּלֵפָה, הֵם מְקַבְּלִים חַיּוֹת מִהַקְּדוּשָׁה. וְהַדְּבָרִים הַגְּשָׁמִיִּים בְּעוֹלָם מְאִירִים בְּאֹרֵךְ ה'.

לְמִרוֹת שְׂנוּכָל לְרְאוֹתוֹ רַק כְּשֶׁמְשִׁיחַ יבֵּא, הָאֹרֵךְ כָּבֵד מְאִיר בְּמִצְוָה שְׂקִימָנוּ.

כִּי נוֹכַל לְהִבִּין אֶת מֵאֵמֶר חֲז"ל: "שֶׁכֶּר מִצְוָה מִצְוָה". הָאֲדָמוֹר הַזֶּקֶן מְסַבֵּיר שֶׁהַשֶּׁכֶּר הוּא הַמִּצְוָה עֲצָמָה. הַמִּצְוָה שְׂקִימָנוּ הִיא הַגּוֹרְמֵת לְשֶׁכֶּר שֶׁל הַגְּאוּלָּה שִׁיקְרָה-הָאֹרֵךְ שֶׁל ה' שֶׁמְאִיר בְּעוֹלָם, בְּמִקוֹם שֶׁבוֹ שְׂכָנָה בְּעֵבֶר הַקְּלֵפָה.

לְמַעַן הָאֵמֶת, לֹא רַק בְּדְבָרִים גְּשָׁמִיִּים אֶפְשָׁר שְׂאוֹר ה' יֵאִיר בְּהֵם, גַּם הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית שְׁלָנוּ יִכּוֹלָה. כְּאֲשֶׁר מִשְׁתַּמְשִׁים בְּכַח הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית לְקִיּוֹם מִצְוָה זְקוּקִים לְעִזְרָתָהּ שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית. הַיּוֹת שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בָּהּ כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוָה, הִיא מְקַבְּלֵת אֹרֵךְ אֵין סוּף- אֹרֵךְ מִיַּחַד שֶׁגַּם הוּא מְאִיר בָּהּ. וְאֶפְיִלוּ הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית נְהִיית חֵלֶק מִהַקְּדוּשָׁה.

כִּי נוֹכַל לְהִבִּין אֶת דְּבָרֵי הַגְּמָרָא: אִם אָדָם מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל כַּחוֹ לומר מְלִים שֶׁל תוֹרָה, הוּא לֹא יִשְׁכַּח אוֹתָם. אִם לֹא, הוּא יִשְׁכַּח. מִדּוּעַ? שְׂכָחָה הִיא מִהַקְּלֵפָה שֶׁל הַגּוֹף. אֲבָל כְּאֲשֶׁר מְחַלְשִׁים אֶת קְלֵפֵת הַגּוֹף, עַל יְדֵי שְׂמוּשׁ בְּכָל הַכּוֹחוֹת לְמְלִים שֶׁל תוֹרָה וְתַפְלָה, הַקְּלֵפָה כָּבֵד לֹא נִמְצָאת שָׁם כְּדֵי לְהִשְׁכִּיחַ. הַקְּלֵפָה הַזֹּאת הוֹפְכֵת גַּם הִיא לְחֵלֶק מִהַקְּדוּשָׁה.

הַיּוֹם יוֹם / כ"ג אָדָר

הַיּוֹת וְהַיּוֹם יוֹם נִכְתָּב בְּשָׁנָה שֶׁהִיוּ בָּהּ שְׁנֵי חוֹדְשֵׁי אָדָר (שָׁנָה מְעַבְרָת) נִלְמַד שְׁנֵי קְטָעֵי "הַיּוֹם יוֹם" מִדֵּי יוֹם!

כ"ג אָדָר א' - הַקְּטָע הַזֶּה בְּ"הַיּוֹם יוֹם" לְקוֹחַ מְמַכְתָּב שֶׁכְּתַב הָאֲדָמוֹר הַרִי"צ לְרַב שְׁחַשׁ צַעֲרָה. הוּא חֵי בְּאִמְרִיקָה וְהַצְטַעַר שֶׁלֹּא מְצָלִיחַ לְהַשִּׁיג מִשֶּׁהוּ עִם הַיְהוּדִים הָאִמְרִיקָאִים שֶׁלֹּא הֵיוּ מְעַנְיָנִים בְּיַהֲדוּת. הַרְבֵּי הַרִי"צ יַעֲץ לוֹ עֲצָה מַה לַעֲשׂוֹת וְגַם הוֹרָאָה כִּיצַד עָלָיו לְהִתְבּוֹנֵן בְּעֲצָמוֹ:

הַרְבֵּנִים הֵם הָרֵאשׁ שֶׁל הַיְהוּדִים. כְּמוֹ בַּגּוֹף, הָרֵאשׁ צָרִיךְ לְהִיטֵב בְּרִיא כְּדֵי שֶׁכָּל הַגּוֹף יִהְיֶה בְּרִיא. כְּאֲשֶׁר הַרְבֵּנִים חֲזָקִים וְבְרִיאִים בְּרוּחָנִיּוֹת, זֶה יִשְׁפִּיעַ עַל כָּל הַיְהוּדִים הָאֲחֵרִים בְּהִתְאָם.

כ"ג אָדָר ב' - גַּם הַיּוֹם יוֹם זֶה מְדַבֵּר עַל תְּפִקִּידוֹ שֶׁל הַרְבֵּי!

לְרַב יֵשׁ אַחֲרִיּוֹת מְאוּד גְּדוֹלָה. הוּא יִכּוֹל לְעֲזֹר לְכָל כִּי הַרְבֵּה יְהוּדִים לְקַיֵּם מִצְוֹת... אֲבָל אִם הוּא מוֹרָה לָהֶם לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר הַלֵּא נְכוֹן, הוּא יִכּוֹל חֵס וְשְׁלוֹם לְגַרְם לְהַרְבֵּה אֲנָשִׁים לְעֵבֶר עֲבָרָה.

לְהִיטֵב מְזַכֶּה הַרְבִּים - לְעֲזֹר לְאֲנָשִׁים רַבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹת, זֶה זְכוּת וּמִצְוָה מְאוּד גְּדוֹלָה! אוֹלָם לְגַרְם לְהַרְבֵּה אֲנָשִׁים לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר הַלֵּא נְכוֹן זֶה עֲבָרָה חֲמוּרָה מְאוּד.

רַב צָרִיךְ לְדַאֵג וּלְהַקְפִּיד עַל כָּל הַפְּסָקִים וְהַחֲלָטוֹת שֶׁעוֹשֶׂה בְּגִלְל שֶׁהֵם מְאוּד מְשֻׁמְעוֹתִים. וְיוֹצְרִים הַבְּדֵל גְּדוֹל לְנִשְׁמָה שְׁלוֹ.

רַב עוֹמֵד תְּמִיד בְּפָנָי שְׁתֵּי אֶפְשָׁרוּיּוֹת הַזְדַּמְנוֹת לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים נְפִלְאִים אוֹ חֵס וְשְׁלוֹם דְּבָרִים גְּרוּעִים. לְכֹן רַב צָרִיךְ לְהִבִּין שֶׁכָּל הַחֲלָטָה הִיא עֲנִין מְשֻׁמְעוֹתִי, וְלִקְחַת אֶת הַאֲחִרִּיּוֹת הַזֹּאת בְּאִפְסוֹן רְצִינִי בְּיוֹתֵר.

הַיּוֹם יוֹם / י"י נִיסוֹן

נְשׂוּאֵין יְהוּדִיִּים הֵם דְּבָר קְדוּשׁ. יְשָׁנָה מִצְוָה מִיַּחַד שְׂבַעֲלִים וְנָשִׁים מְקִימִים כְּשֶׁהֵם מְתַחַתְנִים שְׂנִקְרָאת טְהַרֵּת הַמְשַׁפָּחָה. עַל יְדֵי שְׂמִקְיָמִים אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת הַיְלָדִים שְׂלָהֶם נוֹלָדִים בְּאִפְסוֹן שֶׁל תוֹרָה וְרוּחָנִיּוֹת כְּמוֹ שֶׁה' רוֹצֶה.

הַאֲדָמוֹר הַרְיִי"צ רָצָה שְׁכַמָּה שְׂיוֹתֵר יְהוּדִים יִתְחִילוּ לְשָׁמֵר טְהַרַת הַמְשַׁפָּחָה. הוּא בִקֵּשׁ מֵהַחֲסִידִים לְעֹזֵר לוֹ וּלְהַפְיֵץ זֹאת.

הִנֵּה דָרָךְ לְהִבִּין עַד כַּמָּה זֶה חָשׁוּב. תִּאָּרוּ לָכֶם שֶׁה' נוֹתֵן לָכֶם הַזְדַּמְנוֹת לְהַצִּיל קְבוּצָה שְׁלֵמָה שֶׁל יְהוּדִים מִדְּבַר מְסַכָּן. הָאֵם לֹא תִתְלַהְבוּ לַעֲשׂוֹת זֹאת?
לְלַמֵּד יְהוּדִים אֲחֵרִים עַל טְהַרַת הַמְשַׁפָּחָה זֶה גַּם הַצְּלַת חַיִּים יְהוּדִיִּים. צְרִיךְ לְהִיּוֹת מְאוּד נְרַגְשִׁים עַל הַזְכוּת לְעֹזֵר לְיְהוּדִים עִם הַמְצָוָה הַזֹּאת.

סֵפֶר הַמְצָוֹת / מְצָוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רַל"ז

בְּסֵפֶר הַמְצָוֹת לּוֹמְדִים עוֹד מְצָוָה, **מְצָוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רַל"ז** עַל רַבִּית.
לֹא רַק שְׁאֲסוּר לְהִלּוֹת אוֹ לְלוֹת בְּרַבִּית, אֲסוּר לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבַר כְּדִי לְסַיֵּעַ לְהִלּוֹאָה עִם רַבִּית. אֲסוּר:
1. לְהִיּוֹת עָרֵב לְהִלּוֹאָה כְּזוֹ (לוֹמֵר שֶׁהָאָדָם יִשְׁלַם חֲזָרָה אִם הָאָדָם הַשֵּׁנִי לֹא יוּכַל).
2. אֲסוּר לְהִיּוֹת עַד לְהִלּוֹאָה כְּזוֹ (לְרֹאוֹת כִּיצַד הֵם עוֹרְכִים הִלּוֹאָה כְּדִי שִׁיְהִיָּה לָהּ תִקְרָא).
3. לְכַתֵּב אֶת הַהִלּוֹאָה (מְסַמָּךְ הַמְרָאָה שְׁזֶה בְּאֶמֶת הִיא).

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / הַפְּרָשָׁה הַחֲסִידִית – וַיִּקְהַל פְּקוּדֵי

בַּחֲמַשׁ לּוֹמְדִים עַל הַמְשַׁכָּן, אֲבָל זֶה לֹא הַפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה, לְמַדְּנוּ עַל הַמְשַׁכָּן קִדְּם.
אִם מִתְבוֹנְנִים בְּשָׁנֵי הַמְקוֹמוֹת בָּהֶם מְדַבֵּר עַל הַמְשַׁכָּן, אֲפָשָׁר לְרֹאוֹת הַבְּדֵל גָּדוֹל – הַסֵּדֶר.
בְּפָרָשׁוֹת **תְּרוּמָה וַתְּצַוָּה** לּוֹמְדִים 1. בְּנֵית הַכֹּלִים שְׁבַמְשַׁכָּן, 2. בְּנֵית הַמְשַׁכָּן וּלְבִסוּף 3. שְׁמִירַת שַׁבָּת.
בְּפָרָשׁוֹת **וַיִּקְהַל וּפְקוּדֵי**, 1. קִדְּם כָּל לּוֹמְדִים עַל שְׁמִירַת שַׁבָּת, 2. אַחַר כֵּן עַל בְּנֵית הַמְשַׁכָּן. וּלְבִסוּף,
3. עַל הַכֹּלִים שֶׁהִיוּ בְּתוֹךְ הַמְשַׁכָּן.

וְהַרִי זֶה בְּדִיוֹק הַהֶפְדָּ! מִדּוּעַ?

חֲסִידוֹת מְלַמְּדֵת שְׁלֵכָל אֶחָד מְשַׁלֶּשֶׁת הַדְּבָרִים הָאֵלֵּי יֵשׁ מְשַׁמְעוֹת שׁוֹנָה בְּרוּחַנִיּוֹת:

1. **שְׁמִירַת שַׁבָּת** הַכּוֹנֵנָה לְנִשְׁמָה יִתְרָה (הַיְחִידָה) שְׁאוֹתָהּ מְקַבְּלִים בְּשַׁבָּת, בְּמִיחָד בְּמַהֲלָךְ הַתְּפִלוֹת הַמִּיחָדוֹת שֶׁל שַׁבָּת.
2. **בְּנֵין הַמְשַׁכָּן** – הַקִּירוֹת וְהַיְרִיעוֹת הֵם כְּמוֹ הַמְצָוֹת שְׁמֻקְיָמִים.
3. **כָּלֵי הַמְשַׁכָּן** – הַתּוֹרָה שְׁלוֹמְדִים.

בַּפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה בְּהַ לְמַדְּנוּ עַל הַמְשַׁכָּן לְמַדְּנוּ עַל הָאִפּוֹן שֶׁבּוֹ ה' רוֹאָה אֶת זֶה. אֲבָל בְּפָרָשַׁת וַיִּקְהַל, לּוֹמְדִים עַל הַמְשַׁכָּן כְּפִי שֶׁהוּא בְּעִבּוּדֵת ה' שְׁלֵנוּ, עַלִּינוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּסֵדֶר הַשָּׁנִי, קִדְּם שַׁבָּת, אַחַר כֵּן הַבְּנֵין וּלְבִסוּף, כָּלִים.

קִדְּם צְרִיךְ לְהִתְחִיל בְּכַח הַשַּׁבָּת – בְּנִשְׁמָה הַיְתְרָה. צְרִיכִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהַ כְּדִי שִׁתְּהִיָּה לָנוּ חַיּוֹת בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת. הַכַּח הַזֶּה יִשְׁאֵר אֲצִלְנוּ לְמִשְׁךְ כָּל הַשְּׁבוּעַ וְיִתֵּן לָנוּ כַּח גַּם בְּקִיּוּם הַמְצָוֹת וְאֵז אֲפָשָׁר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַח הַזֶּה עֲבוּר הַתּוֹרָה.

(רְאֵה תּוֹרָה אוֹר פְּרָשַׁת וַיִּקְהַל)

תפלה / סדר התפלה חלק א'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

החלק הראשון של התפלה כפי שמוכרת לנו היום הוא מודה אני, ברכות השחר, קרבנות והודו. כל היום מתחיל בתפלה ומודה אני הוא רק הצעד הראשון. כל דבר שעושים בבקר (להתלבש, ללכת למקוה, ללמד חסידות וכו') הם כלם חלק מהכנה לתפלה.

מודה אני משמעו אני מודה לה' על כך שהחזיר לי את הנשמה. המילה מודה היא גם מהמלה הודאה – להודות בענין לפני ה'. אפילו שלא מבינים זאת, מוכנים להודות שה' הוא האחד והיחיד.

בבקר חוזרת הנשמה מהשמים, מקום בו קבלה חיות ליום חדש. אבל בתחלה זה נמצא רק בפוטנציאל. במהלך התפלה, עוזרים להפיץ זאת בכל הגוף. לכן כאשר מתחילים להתפלל, אין בנו עדין את כח הנשמה להבין. אפשר רק להודות בכך בכח האמונה, שה' הוא המלך של כל העולם. זהו הצעד הראשון של התפלה, להתחבר לה' עם אמונה, באפן נעלה מהשכל.

בחלקי התפלה הבאים מסבירים לעצמנו בשכל כדי שנוכל להסביר זאת גם לנפש הבהמית. כך נוכל לעבוד את ה' בכל הכחות במשך היום.

(ראה ויקהל ה'תשי"ט)

גאולה ומשיח / בהסח הדעת

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

הגמרא במסכת סנהדרין אומרת שמשיח יבא "בהסח הדעת", זאת אומרת כאשר לא נחשב על כך בכלל או לא נצפה לו.

אבל צריך לחשוב על משיח כל הזמן בתפלה אומרים "כי לישועתך קוינו כל היום"?

אחד ההסברים הוא שמשיח יבוא בזמן שבו נחשב שזה לגמרי לא הגיוני שיבוא. למשל כשמשויים את הדור שלנו לדורות של צדיקים שחיו בשנים עברו, אפשר לחשוב שמשיח לא יכול לבוא עכשו.

אבל דוקא עכשו, כאשר אפשר לחשוב שלדור שלנו לא מגיע שמשיח יבוא, זהו הזמן הטוב ביותר למשיח לבא – בהסח הדעת – כאשר אנחנו הכי פחות מצפים שיגיע.

(ראה לקוטי שיחות חלק י' עמוד 172)